

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/61/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117223625
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117223625.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobkyne M. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXX, XXX XX L., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému K. R., Q., so sídlom Z. XXX/A, XXX XX K., T.: XX XXX XXX, o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.017,06 Eur a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 32Csp/173/2017-49 zo dňa 16. novembra 2018, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1 017,06 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 01.12.2017 do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Obchodných podmienkach k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v článku 4. A. úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 4.6 v znení: Platby od klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka (2) sankčný úrok (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 2 písm. a), b), c), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere, § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 517 ods. 1, § 563 ods. 1, § 566 os. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, čl. 6 bod 1, čl. 3 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 298 ods. 1, 2, § 251, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že dňa 28.04.2009 O. banka, a.s. ako veriteľ uzatvoril so žalobkyňou zmluvu o úvere - dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXX, kde úver predstavoval sumu 1.000,- Eur. V čl. 4 Obchodných podmienok pre úver bol uvedený spôsob započítania platieb klienta. Z aktuálneho stavu úveru ku dňu 31.05.2014 vyplýva, že žalobkyňa čerpala úver vo výške 1.000,- Eur, z ktorej uhradila právnomu predchodcovi žalovaného (O. banka, a.s.) sumu 937,06 Eur. Z aktuálneho stavu pohľadávky ku dňu 26.08.2016 vyplýva, že žalobkyňa uhradila právnomu predchodcovi žalovaného (O. R., a.s.) sumu 1.080,- Eur. Z dohody o splátkovom kalendári uzatvorenej medzi spoločnosťou O. R., a.s. ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou vyplýva z čl. II. bod 3, že žalobkyňa sa zaviazala splatiť dlh v pravidelných mesačných splátkach a v zmysle čl. bod 3 dlžník výslovne určuje, že akákoľvek splátka či čiastočné plnenie z jeho strany sa započítava najprv na príslušenstvo a až potom na istinu dlhu. Dohoda bola vyhotovená dňa 16.12.2014 a žalobkyňa ju podpísala až dňa 22.09.2015. Stály rozhodcovský súd zriadený pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s. vydal dňa 06.06.2014 rozhodcovský rozsudok sp. zn. IA-C/XXXX/XXXX.Z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 10.09.2018 vyplýva, že žalobkyňa sa obrátila na združenie so žiadosťou, že potrebuje poradiť so zmluvou o úvere uzatvorenou s O. bankou, a.s.. Po oboznámení sa so zmluvou ju informovali, že podľa ich názoru je zmluva bezúročná a bez poplatkov a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Informovali ju, že je potrebné predložiť aj prehľad platieb, po ktorého predložení bola oboznámená s tým, že ak jej veriteľ poskytol úver vo výške 1.000,- Eur a uhradila 2.107,06 Eur, čiže sumu vyššiu ako jej bola veriteľom poskytnutá, došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane veriteľa o sumu 1.017,06 Eur a že má právo sa súdnou cestou domáhať sa vydania tejto sumy ako bezdôvodného obohatenia.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že právny predchodca žalovaného ako veriteľ a žalobkyňa ako klient uzatvorili zmluvu, ktorú je nutné vzhľadom na charakter zmluvných strán považovať za zmluvu spotrebiteľskú. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že celková výška nákladov je 342,12 Eur, pričom pri vynásobení počtu splátok a ich výšky dospejeme k inej výške celkových nákladov spojených s úverom. Na základe toho nie je teda vôbec jednoznačné, akú sumu mala žalobkyňa celkovo uhradiť, a teda aké boli skutočné celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Podľa názoru súdu ide o klamlivé uvádzanie jednej z najpodstatnejších obsahových náležitostí úverovej zmluvy, ktorá v podstate spotrebiteľovi má povedať, akú celkovú čiastku veriteľovi napokon zaplatí. Súd dodal, že pri výpočte celkových nákladov spotrebiteľa nezapočítaval náklady na poistenie. Vzhľadom k uvedenému je teda možné prijať záver, že výška celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom nebola uvedená správne, čo má z hľadiska posudzovania náležitostí spotrebiteľskej zmluvy ten následok, akoby v zmluve nebola uvedená vôbec. Pri závere o absencii náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch majúciach za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je potrebné vychádzať z toho, že žalobkyňa bola povinná uhradiť žalovanému iba sumu istiny, t.j. 1.000,- Eur. Vzhľadom k tomu, že bolo preukázané, že žalobkyňa uhradila spolu sumu 2.017,06 Eur, súd rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.017,06 Eur. Námietku premlčania vznesenej žalovaným súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Uviedol, že rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Na žalobkyni spočívalo bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu skutočnosti, že žaloba bola podaná pred uplynutím dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. O skutočnosti, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil sa žalobkyňa dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, a to v roku 2016, kedy ju informovali o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neprijateľnosti zmluvných podmienok, čo vyplýva z prehlásenia združenia. Žaloba bola na súd podaná dňa 20.11.2017, preto bola podaná v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe. Súd priznal žalobkyni tiež úroky z omeškania v zákonnej výške 5% ročne z dlžnej sumy.

5. V odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že žalobkyňa sa domáhala aj určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v Obchodných podmienkach v článku 4. Uviedol, že táto podmienka zhoršuje postavenie spotrebiteľa, lebo nerešpektuje vôľu spotrebiteľa plniť konkrétny dlh. Preskúmaná zmluvná podmienka neprimerane v neprospech spotrebiteľa zhoršuje jeho postavenie oproti právnej úprave v Občianskom zákonníku a nebola individuálne dojednaná, čo je zrejmé z toho, že je súčasťou obchodných podmienok, ktoré spotrebiteľ nemá možnosť ani len teoreticky ovplyvniť. Vzhľadom k tomu, že obchodné podmienky neboli žalobkyňou individuálne dojednané, súd žalobe o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa vyhovel. Na

neprijateľnosti zmluvnej podmienky nemení nič ani dohoda o splátkovom kalendári, ktorá nemohla konvalidovať už raz neplatnú/neprijateľnú zmluvnú podmienku.

6. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa bola v konaní úspešná v plnom rozsahu, preto má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že súd prvej inštancie sa podľa jeho názoru nedostatočne vyjadril a odôvodnil podstatu bezdôvodného obohatenia. Mal za to, že v danom spore nebola splnená žiadna zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, pretože nedošlo k plneniu bez právneho dôvodu a ani k plneniu bez právneho dôvodu, ktorý odpadol. Uviedol, že strohé konštatovanie súdu prvej inštancie o bezdôvodnom obohatení nemožno podkladať za v súlade so zákonnou požiadavkou riadneho odôvodnenia. Mal za to, že predmetné rozhodnutie je vo svojom odôvodnení nepreskúmateľné, pričom nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia porušil súd práva žalobcu vychádzajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Vo vzťahu k absencii údaju o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom poukázal na rozsudok Súdneho dvora sp. zn. C-42/15 a aj na ďalšie rozhodnutia súdov. Na základe uvedeného mal za to, že uvedenú zmluvu nie je možné považovať za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko táto obsahuje všetky podstatné podmienky v zmysle ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že celková suma bola v zmluve jednoznačne uvedená a samotné číselné neuvedenie celkovej čiastky nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Ďalej mal za to, že aj celková výška nákladov a RPMN bola vypočítaná správne, a preto súd neprávne rozhodol, keď zmluvu o úvere posúdil ako bezúročnú a bez poplatkov, pričom poukázal na to, že vzorec výpočtu jeho právneho predchodcu implementoval externý dodávateľ, ktorý garantuje správnosť výpočtu RPMN. Mal za to, že výrok I. je absolútne nesprávny a nezákonný, a na základe tohto došlo k nesprávnej a nezákonnej rozhodnutiu vo veci samej. K neprijateľnosti zmluvnej podmienky uviedol, že uvedené ustanovenie nie je nejasné alebo nejednoznačné, nezakladá bez ďalšieho neprijateľnosť dodávateľom naformulovaného ustanovenia. Namietal, že v minulosti uzatvorila žalobkyňa dohodu o splátkovom kalendári, preto nie je jasné z akého dôvodu má žalobca záujem na určení, že nejaká zmluvná podmienka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keď žalobkyňa sa v dohode zaviazala na úhradu svojho dlhu v pravidelných mesačných splátkach. Zdôraznil, že jeho právny predchodca na svojej webovej stránke zverejňuje svoje obchodné podmienky a tieto sú dostupné k nahliadnutiu v akomkoľvek formáte písma, ktoré si mohla žalobkyňa preštudovať kedykoľvek pred uzatvorením predmetnej zmluvy o úvere, a tak mala možnosť si vybrať, či uzatvorí zmluvu o úvere za ponúkaných podmienok. Mal za to, že rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, nemajúce oporu v reálnom stave, nakoľko súd sa nevysporiadal žiadnym spôsobom so všetkými skutočnosťami namietanými žalovaným. Podotkol, že nesúhlasí ani s výrokom III. o náhrade trov konania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne žiadal, aby odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

8. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesplnením procesných podmienok, porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnym skutkovým zistením, neobstátím skutkového stavu a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný v odvolaní iba formálne citoval v zákone uvedené odvolacie dôvody bez toho, aby identifikoval v akom konkrétnom pochybení vidí naplnenie toho ktorého odvolacieho dôvodu.

13. Z obsahu jeho odvolania možno vyvodiť, že namieta len porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie (365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p.).

14. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnúť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

15. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd uvádza, že ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

16. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd nezistil naplnenie ani tejto odvolacej námietky.

17. Súd prvej inštancie posúdil predmetný vzťah medzi žalovaným, resp. jeho právnym predchodcom a žalobkyňou ako vzťah spotrebiteľský, a ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že tento vzťah je vzťahom spotrebiteľským v zmysle právnych predpisov zameraných na ochranu spotrebiteľa. Zmluva o úvere - dostupná pôžička, uzatvorená medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobkyňou je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalovaného vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva o úvere je síce zmluvným typom upraveným v Obchodnom zákonníku, avšak odvolací súd uvádza, že aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú.

18. Súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti na základe nesprávneho uvedenia RPMN a neuvedenia celkovej čiastky úveru, ktorú bola žalobkyňa ako spotrebiteľka povinná vrátiť žalovanému, avšak s uvedeným záverom žalovaný nesúhlasil. Odvolací súd sa preto zaoberal otázkou, či súd prvej inštancie správne posúdil a vyhodnotil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru pre absenciu vyššie uvedených náležitostí.

19. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o splátkovom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy je ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), ktorej uvedenie a uvedenie predpokladov na jej výpočet má za následok, že tento úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa tým spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber úveru, pre toho - konkrétneho spotrebiteľa najvýhodnejšieho. Zároveň uvedenie všetkých predpokladov výpočtu RPMN umožňuje tak spotrebiteľovi ako aj súdu zistiť, na základe čoho dospel veriteľ (dodávateľ) k výsledku o konečnej výške RPMN, a či je výpočet RPMN správny, nakoľko aj nesprávne uvedenie RPMN zo strany dodávateľa (veriteľa) je klamaním spotrebiteľa a hľadá sa na neho, akoby RPMN nebolo uvedené (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. z. 20Co/230/2014 zo dňa 19.11.2015).

20. Ak je výška RPMN v zmluve síce uvedená, ale v nesprávnej výške, je to v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd zdôrazňuje, že bez toho, aby boli v zmluve uvedené objektívne údaje umožňujúce spotrebiteľovi orientovať sa medzi úvermi poskytovanými rôznymi dodávateľmi a posudzovať výhodnosť podmienok, za akých má byť spotrebiteľovi úver poskytnutý, nedochádza k naplneniu cieľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedenie nesprávneho údaj o RPMN je skutočnosťou, ktorá nemôže byť na ťarchu spotrebiteľa a je práve na dodávateľovi ako profesionálne vystupujúcom subjekte, ktorého povinnosťou je konať s odbornou starostlivosťou tak, aby spotrebiteľa nezavádzal a poskytol mu pravdivé informácie o poskytovanom úvere. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že zákon o spotrebiteľských úveroch takéto konanie postihuje sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

21. Vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru odvolací súd poukazuje na to, že už samotná vyššie uvedená skutočnosť postačuje na to, aby bol žalovaný povinný vrátiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie z predmetných zmlúv, preto odvolací súd nepovažoval za podstatné zaoberať sa ďalším dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, ako ani námietkami žalovaného týkajúcimi sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetnej zmluvy.

22. Na základe vyššie uvedeného tak možno konštatovať, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že uzatvorená zmluva nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, v dôsledku čoho sú bezúročné a bez poplatkov, teda žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanému len sumu skutočne jej poskytnutú žalovaným, resp. jeho právnym predchodcom, na základe uzatvorenej zmluvy. Vzhľadom na to, že žalobkyňa uhradila žalovanému viac, ako bola poskytnutá istina úveru, súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného na zaplatenie rozdielu medzi poskytnutými a uhradenými prostriedkami z predmetnej úverovej zmluvy, teda správne ho zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia vo stanovenej výške.

23. Vo vzťahu k určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky týkajúcej sa spôsobu započítania platieb žalobkyne, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie konštatoval, že postup právneho predchodcu žalovaného ohľadom započítania úhrad (s poukazom na ustanovenia úverových zmluvných podmienok) zo strany žalovaného najprv na poplatky a úroky považoval za postup v rozpore so zákonom, právom EÚ a teda, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Odvolací súd na tomto mieste dodáva, že právny predchodca žalovaného nepreukázal podľa čoho a ako postupoval pri započítavaní úhrad žalobkyne. Úverové zmluvné podmienky, ktoré by takýto postup žalovaného, resp. jeho právnych predchodcov stanovovali, žalobkyňou podpísané neboli a určite neboli individuálne dojednané. Podľa ust. § 53 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, čo bolo aj v danom prípade. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané a podľa ust. Občianskeho zákonníka sa považujú za neplatné. Vzhľadom na uvedené, preto súd prvej inštancie správne dospel k záveru o neprijateľnosti takto koncipovanej zmluvnej podmienky upravenej v obchodných podmienkach.

24. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p.. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalovaného, ktoré nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci.

25. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správneho výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdí.

27. V odvolacom konaní žalovaný nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešnou bola žalobkyňa, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadřila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).